

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

5.1 บทนำ

งานวิจัยเรื่อง “การใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการขนาดย่อมในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ประโยชน์จากงบการเงินในการบริหารธุรกิจ และปัญหาหรือข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากงบการเงินของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในการบริหารธุรกิจเพื่อนำไปสู่การวางแผนการจัดการส่งเสริมการให้ความรู้แก่ผู้ประกอบการในอนาคต อันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ประกอบการในการนำข้อมูลจากงบการเงินไปใช้ประโยชน์ในการบริหารงานเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ธุรกิจอย่างแท้จริง โดยการศึกษานี้ได้เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม รวมถึงการสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มตัวอย่างอีกจำนวนหนึ่ง

5.2 บทสรุปและอภิปรายผล

ผู้วิจัยขอสรุปผลการวิจัยและอภิปรายผลโดยแบ่งออกตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ดังนี้

5.2.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการและธุรกิจ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 60 และเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 40 มีระดับการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 61.0 รองลงมาคือ มีระดับการศึกษาสูงสุดอยู่ในระดับอนุปริญญา ระดับสูงกว่าปริญญาตรี และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 19.0, ร้อยละ 10.0 และร้อยละ 9.0 ตามลำดับ ในขณะที่ผู้ประกอบการมีระดับการศึกษาสูงสุดในระดับต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษาตอนปลายน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.0

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินงานของผู้ประกอบการพบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ มากกว่า 10 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 34.0 รองลงมาคือ มีประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจอยู่ระหว่าง 7-10 ปี และระหว่าง 1-3 ปี คิดเป็นร้อยละ 20.0 และร้อยละ 16.0 ตามลำดับ นอกจากนี้ มีผู้ประกอบการส่วนหนึ่งที่มีประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจน้อยกว่า 1 ปี และอยู่ระหว่าง 4-6 ปี ในสัดส่วนที่เท่ากันคือ ร้อยละ 15.0 ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากงบแสดงฐานะการเงินและงบกำไรขาดทุนในการประกอบกิจการเป็นประจำทุกรอบระยะเวลาบัญชีและใช้มากเป็นสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 25.0 และ 23.0 ตามลำดับ และมีผู้ประกอบการเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ใช้งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้น หมายเหตุประกอบการเงิน และงบอื่นๆ เช่น งบรายรับรายจ่าย คิดเป็นร้อยละ 12.0, 11.0 และ 3.0 ตามลำดับ ทั้งนี้ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จัดตั้งธุรกิจเป็นบริษัทจำกัดและห้างหุ้นส่วนจำกัดนิติบุคคล ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 47.0 และ 45.0 ตามลำดับ และมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่จัดตั้งธุรกิจเป็นห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล คิดเป็นร้อยละ 8.0 นอกจากนี้ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจซื้อขายไป คิดเป็นร้อยละ 82.0 และมีผู้ประกอบการเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ประกอบธุรกิจบริการ และประกอบธุรกิจการผลิต คิดเป็นร้อยละ 11.0 และ ร้อยละ 7 ตามลำดับ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการไม่เกิน 5 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 85 รองลงมาคือมีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการเกิน 5 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 10 ล้านบาท และเกินกว่า 10

ล้านบาทขึ้นไป ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 8.0 และร้อยละ 7.0 ตามลำดับ นอกจากนี้ผู้ประกอบการมีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) ส่วนมากไม่เกิน 50 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 91.0 รองลงมามีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการอยู่ระหว่าง 51 - 100 ล้านบาท และเกินกว่า 100 ล้านบาทขึ้นไป ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 5.0 และร้อยละ 4.0 ตามลำดับ

ผู้ประกอบการส่วนมากมีจำนวนพนักงานและลูกจ้างไม่เกิน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 89.0 รองลงมาคือ อยู่ระหว่าง 51 - 100 คน และเกินกว่า 100 คน ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 6.0 และร้อยละ 5.0 ตามลำดับ และมีระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ (ตั้งแต่เริ่มจัดตั้งจนถึงปัจจุบัน) ส่วนใหญ่ เกิน 10 ปี ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 66.0 รองลงมามีระยะเวลาในการจัดตั้งธุรกิจเกิน 5 ปี แต่ไม่เกิน 10 ปี และไม่เกิน 5 ปี ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 13.0 และร้อยละ 12.0 ตามลำดับ ในขณะที่มีผู้ประกอบการเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มีระยะเวลาในการจัดตั้งธุรกิจไม่เกิน 1 ปี คิดเป็นร้อยละ 9.0

5.2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินในการประกอบธุรกิจ
ด้วยค่าสถิติค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลปรากฏดังนี้

5.2.2.1 การใช้ประโยชน์เพื่อการวางแผน ผู้ประกอบการได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนในด้านต่างๆ ดังนี้

5.2.2.1.1 การวางแผนด้านการตลาด

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนด้านการตลาด และใช้ประโยชน์เพื่อการวางแผนการส่งเสริมการขายหรือการบริการ จัดทำงบประมาณการยอดขายในอนาคต และการวางแผนการกำหนดราคาสินค้า คิดเป็นร้อยละ 89.0, 84.0 และ 80.0 ตามลำดับ ซึ่งมีระดับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนข้างต้นในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.23, 3.23 และ 3.21 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.67, 0.65 และ 0.63 ตามลำดับ

5.2.2.1.2 การวางแผนด้านการผลิต (เฉพาะธุรกิจการผลิต)

ผู้ประกอบการธุรกิจการผลิตส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนการผลิต และส่วนใหญ่ใช้ประโยชน์เพื่อวางแผนกำลังการผลิต และการวางแผนต้นทุนการผลิตในสัดส่วนที่เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 71.43 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนดังกล่าวในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.03 และ 4.20 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.62 และ 0.44 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม มีผู้ประกอบการเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนการจัดหาบุคลากรเพื่อการผลิต คิดเป็นร้อยละ 57.14 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนดังกล่าวในระดับปานกลาง คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.23 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.57

5.2.2.1.3 ด้านบุคคล

ผู้ประกอบการส่วนมากได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนด้านบุคคล และใช้ประโยชน์เพื่อการวางแผนการจัดคนเข้าทำงานหรือจ้าง และการวางแผนการกำหนดอัตราค่าแรงหรือเงินเดือนในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 83.0 และร้อยละ 80.0 ตามลำดับ และมีระดับ

การใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.10 และ 3.14 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.91 และ 0.88 ตามลำดับ

5.2.2.1.4 การวางแผนด้านคลังสินค้า (เฉพาะธุรกิจผลิต/ซื้อมาขายไป)

ผู้ประกอบการธุรกิจการผลิตและธุรกิจซื้อมาขายไปส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนด้านคลังสินค้า และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการวางแผนการส่งมอบสินค้า และการวางแผนการเก็บสินค้าคงคลัง (ระยะเวลาในการเก็บรักษา) ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 69.66 และ 67.42 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.21 และ 3.10 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.87 และ 0.83 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม มีผู้ประกอบการเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนปริมาณสินค้าสำเร็จรูปคงเหลือปลายงวดขั้นต่ำ คิดเป็นร้อยละ 59.55 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนดังกล่าวในระดับปานกลาง คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.23 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84

5.2.2.1.5 การวางแผนด้านการดำเนินงาน

ผู้ประกอบการส่วนมากได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนด้านการดำเนินงาน และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการวางแผนการทำกำไรของกิจการ การวางแผนค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน และการวางแผนภาษีอากรในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 92.0, 91.0 และ 84.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.29, 3.30 และ 3.29 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.88, 0.80 และ 0.76 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม มีผู้ประกอบการเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนการลงทุนหรือขยายกิจการ และการวางแผนการจัดหาเงินทุน (เช่น กู้เงินเพิ่ม ออกหุ้นเพิ่ม เป็นต้น) คิดเป็นร้อยละ 64.0 และ 59.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนดังกล่าวในระดับปานกลาง คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.16 และ 3.26 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.80 และ 0.76 ตามลำดับ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนในทุกด้าน สามารถสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนด้านการดำเนินงานมากที่สุด รองลงมาเพื่อการตลาด และด้านบุคคล ในระดับที่ใกล้เคียงกัน แต่มีระดับการใช้งานในระดับปานกลางเท่านั้น นั่นหมายถึง ผู้ประกอบการส่วนมากได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนให้บรรลุวัตถุประสงค์หลักของการประกอบธุรกิจ อันได้แก่ การวางแผนการทำกำไร และวางแผนค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน รวมถึงการวางแผนการส่งเสริมการขายและบริการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์หลักของการประกอบกิจการนั่นเอง

5.2.2.2 การใช้ประโยชน์เพื่อการควบคุม ผู้ประกอบการได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการควบคุมในด้านต่างๆ ดังนี้

5.2.2.2.1 การควบคุมด้านการตลาด

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการควบคุมด้านการตลาด และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการวัดผลสำเร็จจากการจัดกิจกรรมส่งเสริมการขาย เช่น ยอดขายเพิ่มขึ้น เพื่อการวัดผลการดำเนินงานด้านการตลาดว่าเป็นไปตามแผนการดำเนินงานหรือไม่ และเพื่อการคำนวณราคาสินค้าเพื่อประเมินความสอดคล้องกับต้นทุนสินค้าและราคาตลาด คิดเป็นร้อยละ 85.0, ร้อยละ

78.0 และ ร้อยละ 77.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการควบคุมดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.31, 3.31 และ 3.09 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83, 0.66 และ 0.79 ตามลำดับ

5.2.2.2.2 การควบคุมด้านการผลิต (เฉพาะธุรกิจผลิตเท่านั้น)

ผู้ประกอบการธุรกิจการผลิตส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการควบคุมด้านการผลิต และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการประเมินผลการผลิตว่าเป็นไปตามแผนกำลังการผลิต และประเมินต้นทุนการผลิตจริงว่าสอดคล้องกับงบประมาณต้นทุนการผลิตหรือไม่ ในสัดส่วนที่เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 71.43 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการควบคุมดังกล่าวในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.0 และ 3.6 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.00 และ 0.54 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม มีผู้ประกอบการเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการควบคุมวัตถุประสงค์ที่จัดทำมาให้มีคุณภาพทั้งปริมาณและราคา คิดเป็นร้อยละ 57.14 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการควบคุมดังกล่าวในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.33 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.57

5.2.2.2.3 การควบคุมด้านบุคคล

ผู้ประกอบการส่วนมากได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการควบคุมด้านบุคคล และได้ใช้ประโยชน์เพื่อควบคุมการปฏิบัติงานของพนักงาน (เช่น ความเหมาะสมของเงินค่าล่วงเวลา การพิจารณาอนุมัติการขาด ลา สาย เป็นต้น) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 82.0 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการควบคุมดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.27 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84 นอกจากนี้ ผู้ประกอบการยังได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการติดตาม/การควบคุมการทำงานและรายงานให้ทราบถึงกิจกรรมที่ต้องสนใจเป็นพิเศษ และเพื่อการจัดบุคลากรให้เหมาะสมกับงานและปริมาณการผลิต คิดเป็นร้อยละ 69.0 และ 49.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการควบคุมดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.11 และ 3.37 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.63 และ 0.73 ตามลำดับ

5.2.2.2.4 การควบคุมด้านคลังสินค้า

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการควบคุมด้านคลังสินค้า และได้ใช้ประโยชน์เพื่อควบคุมสินค้าคงเหลือให้เป็นไปตามปริมาณขั้นต่ำในการจัดเก็บสินค้า และควบคุมการส่งมอบสินค้าให้เป็นไปตามระยะเวลาที่วางแผนในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 70.0 และร้อยละ 67.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการควบคุมดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.19 และ 3.03 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84 และ 1.19 ตามลำดับ

5.2.2.2.5 การควบคุมด้านการดำเนินงาน

ผู้ประกอบการส่วนมากได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการควบคุมด้านการดำเนินงาน และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการวัดผลกำไรตามเป้าหมายมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 90.0 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการควบคุมดังกล่าวในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.69 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.03

นอกจากนี้ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อควบคุมค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานให้เป็นไปตามแผนงบประมาณ เพื่อการควบคุมภายในเพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด เพื่อประเมินความสามารถของกิจการในการบริหารงาน และเพื่อควบคุม

การเสียภาษีให้เป็นไปตามแผน คิดเป็นร้อยละ 89.0, 85.0, 83.0 และ 78.0 ตามลำดับ ทั้งนี้ ผู้ประกอบการมีระดับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อควบคุมการเสียภาษีให้เป็นไปตามแผน และเพื่อประเมินความสามารถของกิจการในการบริหารงานในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.76 และ 3.58 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77 และ 0.91 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการมีระดับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อควบคุมค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานให้เป็นไปตามแผนงบประมาณ และเพื่อการควบคุมภายในเพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.46 และ 3.44 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.15 และ 0.96 ตามลำดับ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการควบคุมในทุกด้าน สามารถสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการควบคุมด้านการดำเนินงานมากที่สุด และส่วนใหญ่มีระดับการใช้งานในระดับมากอีกด้วย รองลงมาเพื่อการตลาด และด้านบุคคล โดยเฉพาะเพื่อการควบคุมการปฏิบัติงานของพนักงาน เช่น ความเหมาะสมของการจ่ายค่าล่วงเวลา การพิจารณาอนุมัติการขาด สาย และลา เป็นต้น ตามลำดับ แต่ทั้งหมดนี้มีระดับการใช้งานในระดับปานกลางเท่านั้น นั่นหมายถึง ผู้ประกอบการส่วนมากได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการควบคุมการทำงานประจำวัน (Day-to-day Operation) และเพื่อวัตถุประสงค์หลักของการประกอบธุรกิจ อันได้แก่ เพื่อการวัดผลกำไรตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ นั่นเอง

5.2.2.3 การใช้ประโยชน์เพื่อการสั่งการและตัดสินใจ ผู้ประกอบการได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจในด้านต่างๆ ดังนี้

5.2.2.3.1 การสั่งการและการตัดสินใจด้านการตลาด

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจด้านการตลาด และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการตัดสินใจเพิ่ม/ลดรายการสินค้าหรือบริการ เพื่อการตัดสินใจเปลี่ยนแปลงระดับราคาสินค้าหรือบริการ และเพื่อการตัดสินใจปรับเปลี่ยนกิจกรรมส่งเสริมการขาย คิดเป็นร้อยละ 78.0, ร้อยละ 75.0 และ ร้อยละ 66.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.20, 3.15 และ 3.41 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.87, 0.99 และ 0.80 ตามลำดับ

5.2.2.3.2 การสั่งการและการตัดสินใจด้านการผลิต (เฉพาะธุรกิจผลิตเท่านั้น)

ผู้ประกอบการธุรกิจการผลิตส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจด้านการผลิต โดยเฉพาะเพื่อการตัดสินใจซื้อเพิ่ม หรือเปลี่ยนเครื่องจักรใหม่ การตัดสินใจเพิ่มหรือลดสายผลิตภัณฑ์หรือส่วนงาน และการตัดสินใจเลือกผู้ขายวัตถุดิบ ในสัดส่วนที่เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 71.43 อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการธุรกิจการผลิตส่วนมากได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการตัดสินใจว่าจะซื้อหรือผลิตวัตถุดิบขึ้นใช้เอง คิดเป็นร้อยละ 85.71 และมีระดับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.60 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.54

5.2.2.3.3 การสั่งการและการตัดสินใจด้านบุคคล

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจด้านบุคคล และได้ใช้ประโยชน์เพื่อสั่งการและตัดสินใจปรับเพิ่มหรือลดค่าแรง/เงินเดือน และตัดสินใจเพิ่มหรือลดจำนวนพนักงาน คิดเป็นร้อยละ 71.0 และ 67.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากงบ

การเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.24 และ 3.27 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.02 และ 0.96 ตามลำดับ

5.2.2.3.4 การสั่งการและการตัดสินใจด้านคลังสินค้า

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจด้านคลังสินค้า และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการตัดสินใจเพิ่ม / ลดระยะเวลาในการจัดเก็บสินค้าคงเหลือ และการตัดสินใจเพิ่ม / ลดปริมาณการจัดเก็บสินค้าคงเหลือ คิดเป็นร้อยละ 71.0 และร้อยละ 61.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจดังกล่าวในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.21 และ 3.36 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.95 และ 0.78 ตามลำดับ

5.2.2.3.5 การสั่งการและตัดสินใจด้านการดำเนินงาน

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจด้านการดำเนินงาน และได้ใช้ประโยชน์เพื่อการตัดสินใจลงทุนในสินทรัพย์เพิ่มเติม และการตัดสินใจปรับปรุงหรือขยายกิจการใหม่มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 77.0 และ 73.0 ตามลำดับ และมีระดับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจดังกล่าวในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.70 และ 3.53 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67 และ 1.06 ตามลำดับ

นอกจากนี้ ยังมีผู้ประกอบการบางส่วนที่ได้ใช้และไม่ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจในการเลิกกิจการ ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 57.0 และ 43.0 ตามลำดับ ทั้งนี้ ผู้ประกอบการที่ใช้ประโยชน์จากงบการเงินนั้น มีระดับการใช้ประโยชน์อยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น โดยมีค่าเฉลี่ยเพียง 2.79 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.22

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจในทุกด้าน สามารถสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจในแต่ละด้านใกล้เคียงกัน และส่วนใหญ่มีระดับการใช้งานในระดับปานกลาง ยกเว้นผู้ประกอบการธุรกิจการผลิตซึ่งส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจเกี่ยวกับการผลิตเลย คิดเป็นร้อยละ 71.43 เนื่องจากในการสั่งการหรือตัดสินใจที่จะผลิตสินค้า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะตัดสินใจจากคำสั่งซื้อของลูกค้า และแนวโน้มของสถานะเศรษฐกิจ มากกว่าการดูตัวเลขจากงบการเงิน นอกจากนี้ ผู้ประกอบการทั่วไปส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจกู้ยืมเงินเพิ่มเติม และตัดสินใจเพิ่ม/ลดจำนวนทุนดำเนินงาน คิดเป็นร้อยละ 80.0 และ 62.0 ตามลำดับ เนื่องจาก ในการตัดสินใจกู้ยืมเงินเพิ่มเติม นั้น ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะพิจารณาถึงความจำเป็นของกิจการ และข้อเสนอของแหล่งเงินทุน มากกว่าการดูตัวเลขจากงบการเงิน นอกจากนี้ ในการดำเนินธุรกิจ ผู้ประกอบการมักจะไม่มีมติตัดสินใจเกี่ยวกับการเพิ่มหรือลดจำนวนทุนดำเนินงานบ่อยครั้งนัก

5.2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการบริหารของกิจการ ด้วยค่าสถิติค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลปรากฏดังนี้

5.2.3.1 ปัญหาและข้อจำกัดเนื่องจากข้อมูลทางการเงินที่ผิดพลาด

สัดส่วนของผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองมีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องต่อไปนี และผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองไม่มีปัญหาและข้อจำกัดเหล่านี้ อยู่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ

1) ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองมีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องการขาดการวางระบบบัญชีที่ถูกต้อง และเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 58.0 โดยมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 79.31 ที่ค่าเฉลี่ย 3.76 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.06

2) ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองมีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องการขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น โปรแกรมสำเร็จรูปทางการบัญชีเพื่อช่วยในการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล คิดเป็นร้อยละ 55.0 โดยมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 78.18 ที่ค่าเฉลี่ย 3.62 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.22

3) ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองมีปัญหา และข้อจำกัดในเรื่องการขาดบุคลากรที่สามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย คิดเป็นร้อยละ 55.0 โดยมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 81.82 ที่ค่าเฉลี่ย 3.76 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.30

5.2.3.2 ปัญหาและข้อจำกัดเนื่องจากความล่าช้าของการแสดงข้อมูล

ในรายงานทางการเงิน

สัดส่วนของผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองมีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องต่อไปนี และผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองไม่มีปัญหาและข้อจำกัดเหล่านี้ อยู่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ

1) ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองมีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องจำนวนบุคลากรทางด้านบัญชีซึ่งไม่เพียงพอกับปริมาณงานนั้น คิดเป็นร้อยละ 52.0 โดยมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 73.08 ที่ค่าเฉลี่ย 3.58 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.14

2) ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองไม่มีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องอุปกรณ์เครื่องมือไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน และการขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น โปรแกรมสำเร็จรูปทางการบัญชีเพื่อช่วยในการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล คิดเป็นร้อยละ 54.0 และ 57.0 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองมีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องอุปกรณ์เครื่องมือไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงานนั้น มีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 67.39 ที่ค่าเฉลี่ย 3.46 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.25 นอกจากนี้ ผู้ประกอบการที่มีความเห็นว่ากิจการของตนเองมีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องการขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น โปรแกรมสำเร็จรูปทางการบัญชีเพื่อช่วยในการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลนั้น มีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 79.77 ที่ค่าเฉลี่ย 3.60 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.07

3) ผู้ประกอบการมีความเห็นว่ากิจการของตนเองมีและไม่มีปัญหาและข้อจำกัดในเรื่องการขาดบุคลากรที่สามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องมือในการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล คิดเป็นสัดส่วนที่เท่ากันที่ร้อยละ 50 ทั้งนี้ ผู้ประกอบการที่เห็นว่ากิจการของตนเองมีปัญหา

ในเรื่องดังกล่าวนี้ ได้ให้ระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 74.00 ที่ค่าเฉลี่ย 3.64 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.22

5.2.3.3 ปัญหาและข้อจำกัดเนื่องจากการขาดความรู้ความเข้าใจในการอ่านงบการเงิน

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีปัญหาเรื่องการขาดความรู้ความเข้าใจในการอ่านงบการเงิน ทำให้ไม่สามารถนำข้อมูลจากงบการเงินมาใช้ประโยชน์ในด้านการวางแผน การควบคุม การสั่งการ และการตัดสินใจได้อย่างเต็มที่ คิดเป็นร้อยละ 58.0 โดยมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 67.24 ที่ค่าเฉลี่ย 3.64 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.22

5.2.3.4 ปัญหาและข้อจำกัดเนื่องจากผู้รับผิดชอบงานด้านบัญชีขาดความรู้/ประสบการณ์ ในการดำเนินงานของธุรกิจ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีปัญหาเกี่ยวกับบุคลากรที่รับผิดชอบงานทางด้านบัญชีของกิจการขาดความรู้และประสบการณ์อย่างเพียงพอในการดำเนินธุรกิจ แต่มีสัดส่วนใกล้เคียงกับผู้ประกอบการที่ไม่มีปัญหาในการดำเนินธุรกิจในเรื่องดังกล่าว คิดเป็นร้อยละ 52.0 โดยมีระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 73.08 ที่ค่าเฉลี่ย 3.71 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.04

5.2.3.5 ปัญหาและข้อจำกัดเนื่องจากผู้ประกอบการไม่เห็นประโยชน์ในการใช้การเงิน นอกเหนือจากการยื่นเสียภาษี และยื่นให้พาณิชย์จังหวัด

ผู้ประกอบการส่วนมากเห็นประโยชน์ในการใช้การเงินเพื่อประโยชน์อย่างอื่น นอกเหนือจากการยื่นเสียภาษีและยื่นให้พาณิชย์จังหวัดเท่านั้น คิดเป็นร้อยละ 85.0 อย่างไรก็ตามจากการสัมภาษณ์เชิงลึกทำให้พบว่าสาเหตุที่ทำให้ผู้ประกอบการไม่สามารถใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการดำเนินงานได้อย่างเต็มที่นั้น เนื่องจากปัจจัยต่อไปนี้

1) การขาดความละเอียดในการตรวจสอบบัญชีของผู้สอบบัญชี ทำให้งบการเงินขาดความน่าเชื่อถือและไม่สามารถนำตัวเลขในงบการเงินมาใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริง

2) ธุรกิจจากรุ่นพ่อสู่รุ่นลูกมีวิธีการบริหารจัดการที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ธุรกิจรุ่นพ่อจะไม่สนใจตัวเลขในงบการเงินเท่ากับประสบการณ์ ทักษะการเจรจา และการรับรู้ของผู้ประกอบการทั้งในอดีตและในปัจจุบัน ดังนั้น จึงเกิดการถ่ายทอดความรู้และทัศนคติในการบริหารธุรกิจดังกล่าวจากรุ่นพ่อสู่รุ่นลูก

3) นักบัญชีส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีความมั่นใจในตนเองสูง ขาดทักษะในการสื่อสารกับผู้อื่น และไม่มีใจรักในงานบริหาร ดังนั้น เมื่อเกิดปัญหาในการทำงาน นักบัญชีมักจะไม่ปรึกษาผู้อื่น อีกทั้งนักบัญชีส่วนใหญ่ขาดความรู้ทางด้านภาษีอากรและหลักการบัญชีที่ถูกต้องและแม่นยำ ส่งผลให้เกิดการทำงานที่ผิดพลาดอยู่เสมอๆ และไม่สามารถเป็นที่ปรึกษาให้กับผู้ประกอบการได้ เช่น ไม่สามารถเสนอข้อมูลเพื่อการพัฒนาองค์กร

4) การบันทึกบัญชีที่ไม่ถูกต้องและครบถ้วนตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ส่งผลให้ตัวเลขที่อยู่ในงบการเงินไม่สะท้อนสถานะทางการเงิน และผลการดำเนินงานที่แท้จริง

5.2.4 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variances: One Way ANOVA) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และจะยอมรับสมมติฐานเมื่อค่า Sig น้อยกว่า 0.05 และหากพบว่ามีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจะนำค่าเฉลี่ยดังกล่าวนั้นไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) ด้วยวิธีการทดสอบแบบ Least Significant Different (LSD) เพื่อทดสอบว่ามีค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลปรากฏว่า ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ประกอบการ ประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ ประเภทของการจัดตั้งธุรกิจ ประเภทของการประกอบธุรกิจ และระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ (ตั้งแต่เริ่มจัดตั้งจนถึงปัจจุบัน) ที่แตกต่างกันจะมีการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการบริหารกิจการไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อย่างไรก็ตาม ขนาดของธุรกิจจำแนกตามเงินทุนในการจัดตั้งกิจการ จำแนกตามมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) และจำแนกตามจำนวนพนักงานและลูกจ้างที่แตกต่างกัน มีระดับของการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการบริหารกิจการของผู้ประกอบการแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกัน ซึ่งเมื่อนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) ด้วยวิธีทดสอบแบบ Least Significant Different (LSD) เพื่อทดสอบว่ามีค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่แล้วพบว่า

1. ขนาดธุรกิจ

1) ขนาดธุรกิจที่มีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการไม่เกิน 5 ล้านบาท มีการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการบริหารกิจการน้อยกว่าขนาดธุรกิจที่มีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการ 5 - 10 ล้านบาท โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.58

2) ขนาดธุรกิจที่มีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการไม่เกิน 5 ล้านบาท มีการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการบริหารกิจการน้อยกว่าขนาดธุรกิจที่มีเงินทุนในการจัดตั้งกิจการเกินกว่า 10 ล้านบาท โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.75

2. มูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555)

1) ขนาดธุรกิจที่มีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) ไม่เกิน 50 ล้านบาท มีการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการบริหารกิจการน้อยกว่าขนาดธุรกิจที่มีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) 50 - 100 ล้านบาท โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.14

2) ขนาดธุรกิจที่มีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) ไม่เกิน 50 ล้านบาท มีการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการบริหารกิจการน้อยกว่าขนาดธุรกิจที่มีมูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิของกิจการ (รอบระยะเวลาบัญชี 2555) เกินกว่า 100 ล้านบาท โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.53

3. จำนวนพนักงานและลูกจ้าง

1) ขนาดธุรกิจที่มีจำนวนพนักงานและลูกจ้างไม่เกิน 50 คน มีการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการบริหารกิจการน้อยกว่าขนาดธุรกิจที่มีจำนวนพนักงานและลูกจ้าง 50-100 คน โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.73

2) ขนาดธุรกิจที่มีจำนวนพนักงานและลูกจ้างไม่เกิน 50 คน มีการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการบริหารกิจการน้อยกว่าขนาดธุรกิจที่มีจำนวนพนักงานและลูกจ้างมากกว่า 100 คน โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.49

5.3 ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อสังเกต

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนและการควบคุมการดำเนินงานมากกว่าเพื่อการสั่งการและตัดสินใจ โดยเฉพาะการวางแผนและการควบคุมเพื่อให้กิจการมีผลการดำเนินงานที่บรรลุวัตถุประสงค์หลักของการประกอบธุรกิจ อันได้แก่ เพิ่มการทำการกำไรสูงสุดของกิจการ ดังนั้น ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จึงให้ความสำคัญกับการใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการวางแผนการทำการกำไร วางแผนค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน และการวางแผนการส่งเสริมการขายและบริการ รวมถึงการควบคุมการทำงานประจำวัน (Day-to-day Operation) ทั้งนี้ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์หลักของการประกอบกิจการนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ใช้ประโยชน์จากงบการเงินเพื่อการสั่งการและตัดสินใจน้อยกว่าด้านอื่น เนื่องจากการประกอบธุรกิจส่วนใหญ่ได้สืบทอดวิธีการบริหารจัดการจากรุ่นพ่อสู่รุ่นลูก กล่าวคือ ธุรกิจรุ่นพ่อจะไม่สนใจตัวเลขในงบการเงินเท่ากับประสบการณ์ ทักษะการเจรจา และการรับรู้ของผู้ประกอบการทั้งในอดีตและในปัจจุบัน ดังนั้น ในการสั่งการและตัดสินใจใดๆ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มักจะใช้เทคนิคที่ได้รับการถ่ายทอดมารุ่นพ่อนั่นเอง

นอกจากนี้ ปัญหาและข้อจำกัดที่ทำให้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่สามารถใช้ประโยชน์จากงบการเงินได้อย่างเต็มที่นั้นไม่ได้มาจากปัญหาด้านความเพียงพอของอุปกรณ์และเทคโนโลยีต่างๆ เพราะผู้ประกอบการสามารถจัดซื้อหาสิ่งเหล่านี้มาเติมเต็มในธุรกิจได้ หากแต่ปัญหาหลักนั้นมีสาเหตุมาจากความรู้ความสามารถของบุคลากร โดยเฉพาะความรู้ด้านบัญชีและภาษีอากร ไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการเองหรือบุคลากรทางการบัญชี อันส่งผลให้ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการลดน้อยลง

อีกทั้ง ขนาดของธุรกิจส่วนใหญ่ในจังหวัดอุบลราชธานีมีเงินทุนจัดตั้งไม่เกิน 5 ล้านบาท และมีมูลค่าทรัพย์สินรวมสุทธิของกิจการในรอบระยะเวลาบัญชี 2555 ไม่เกิน 50 ล้านบาท ซึ่งถือว่าเป็นธุรกิจขนาดเล็ก อาจส่งผลให้มีการใช้ประโยชน์จากงบการเงินได้ไม่เต็มที่ ซึ่งจะสอดคล้องกับผลการทดสอบแบบ Least Significant Different (LSD) นั่นเอง

5.3.2 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. แม้ว่าทัศนคติและวิธีการประกอบธุรกิจที่สืบทอดกันจากรุ่นสู่รุ่นนั้นจะมีความสำคัญและช่วยให้ธุรกิจนั้นสามารถดำเนินการอย่างประสบความสำเร็จมาได้ช่วงระยะเวลาหนึ่งก็ตาม แต่ในสภาวะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไปจากอดีต การแข่งขันที่ทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้น และกฎหมายต่างๆ ที่สลับซับซ้อนมากกว่าเดิมนั้น ทำให้ผู้ประกอบการและบุคลากรในองค์กรจะต้องมีความรู้ในการประกอบธุรกิจที่หลากหลายศาสตร์ เช่น การบริหารจัดการ การบัญชี การเงิน กฎหมาย ภาษีอากร และอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น ผู้ประกอบการและบุคลากรในองค์กรจำเป็นต้องศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง รู้ลึกและรู้จริง โดยเฉพาะการอ่านงบการเงินให้เป็น และสามารถนำตัวเลขในงบการเงินไปวิเคราะห์สถานะทางการเงินและผลการดำเนินงานของกิจการ อันนำไปสู่การวางแผน การ

ควบคุม การตัดสินใจและการสั่งการให้กิจการดำเนินการไปได้อย่างประสบความสำเร็จและยั่งยืนในอนาคต

2. ปัญหาและข้อจำกัดที่ผู้ประกอบการพบว่าเป็นอุปสรรคขัดขวางไม่ให้ผู้ประกอบการได้ใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ส่วนใหญ่แล้วเกิดจากคนทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นความไม่น่าเชื่อถือของงบการเงิน แม้ว่าจะผ่านการทำของนักบัญชี และผ่านการตรวจสอบของผู้สอบบัญชีมาแล้วก็ตาม ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ก็ยังคงไม่สามารถนำตัวเลขในงบการเงินเหล่านั้นไปใช้งานได้ เพราะตัวเลขดังกล่าวไม่ได้สะท้อนผลการดำเนินงานจริง ดังนั้น เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว ผู้ประกอบการควรเพิ่มความระมัดระวังและรอบคอบในการคัดเลือกผู้ทำบัญชี และผู้สอบบัญชีรับอนุญาต ที่มีความรู้ ความสามารถและเชี่ยวชาญในการจัดทำและตรวจสอบงบการเงิน ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเกิดจากการจ้างบุคคลเหล่าโดยตรงหรือจ้างผ่านสำนักงานบัญชีก็ตาม ทั้งนี้ เพิ่มประโยชน์ในการเพิ่มคุณค่าให้กับงบการเงินของกิจการนั่นเอง